

[Ole Vig Jensen]

sen må være opmærksom på, at det ikke er så forfærdelig længe siden, vi også måtte hjælpe socialdemokratiske regeringer med at få den økonomiske politik til at hænge sammen også på voksenundervisningsområdet.

Jeg må sige, at det resultat, der nu er kommet ud af disse forhandlinger – jeg takker undervisningsministeren for imødekommenhed – synes jeg vi kan forsvare.

Jeg skal ikke gå i enkeltheder med det, jeg skal ikke minde om, hvordan det oprindelige udspil var i øvrigt, men sige, at på ét punkt er vi vel alle sammen lidt ømme – det har en række af de korte bemærkninger vel også givet udtryk for – nemlig hvad angår den del af specialundervisningen, der også omfatter indvandrerundervisning. Her vil jeg bede undervisningsministeren bekræfte, at det er aftalt, at når det gælder indvandrere, vil det fortsat være sådan, at når der er tale om alfabetiseringsundervisning, så vil deltagerne have de samme gode vilkår som tidligere. Når det gælder de særlig svage grupper, grupper af indvandrere, som ikke har nogen selvstændig indkomst, det er i særlig grad kvinderne, og indvandrere, som måtte have et særligt behov, er det tanken, at de på samme måde som andre grupper i det danske samfund skal kunne friholdes for deltagerbetaling.

Jeg vil føje til, at jeg også har forstået på regeringen, at den er i gang med at forberede et samlet udspil til en fremtidig indvandrerpolitik, hvori selvfølgelig også indgår en tilrettelæggelse af den fremtidige undervisning. Jeg vil allerede i dag sige, at her vil vi fra radikal side – men jeg tror ikke, vi er uenige med regeringen og med andre herom – lægge vægt på, at vi giver indvandrere mulighed for at lære at beherske og bruge det danske sprog.

Må jeg sige om det, man kunne kalde nogle af de positive elementer, at jeg er glad for, at vi nu har fået slået fast, at amtskommunerne har et ansvar over for de foreninger, der arbejder på amtsplan med børn og unge. De bliver forpligtet på samme måde, som kommunerne tidligere har været, og vi fritager kommunerne for nogle ind imellem svære forpligtelser, som de har haft på dette område. Amtskommunerne bliver nu som andre forpligtet til også at stille lokaler til rådighed for de pågældende.

Der har været tilløb til også at tage en diskussion om bloktilskuddene. Jeg vil blot konstatere, at det indgår ikke i det forslag, der ligger her, og derfor har jeg ikke på nuværende tidspunkt nogen kommentar til den side af sagen.

(Kort bemærkning).

Marianne Bentsen-Pedersen (SF):

Det lader til, at de radikales fortjeneste skal være at modarbejde regeringer, uanset hvilken farve de så har, mest muligt. I dette tilfælde skal jeg ikke beklage det, men bare sige, at de radikale er jo afgørende for, at det her går igennem. De radikale havde egentlig mulighed for at forhindre det. Man kan godt sige, at det blev ikke helt så slemt, som det kunne være blevet, men det fratager dog ikke for ansvaret for det, der ligger, og det synes jeg er slemt nok. Jeg synes også, det må være slemt for de radikale at skulle bære det ansvar, uanset om man så siger, at man har forhindret, at det blev værre. Ansvar er de radikales. I kunne have forhindret, at dette lovforslag bliver gennemført.

Jeg vil godt sige om indvandrerne, at det med alfabetiseringen mener jeg ikke står nogen steder, men det er muligt, vi kan få det afklaret senere. Det bliver især kvinderne, det går ud over, fordi der er mange, måske specielt indvandrermand, der ikke kan forstå, at de kvinder skal have den undervisning – og specielt ikke, hvis det koster noget. Vi har været ude at se på det og har fået at vide, at det kan være svært at få til et buskort til at komme til undervisning. Hvordan vil det så ikke være, hvis man også skal betale for undervisningen? Der bliver altså en lang række, især kvinder, som ikke kan få den undervisning. Det er ikke kun et spørgsmål om, hvorvidt de har råd til at betale eller ej, men om de overhovedet får undervisning.

(Kort bemærkning).

Ole Vig Jensen (RV):

Jeg går ud fra, at fru Marianne Bentsen-Pedersen har lagt mærke til, at jeg tog medansvar for den lovgivning. Så er der ingen grund til at stille spørgsmålet igen. Det gør jeg, og det gør jeg på grundlag af de forhandlinger, der har været ført, og det resultat, vi er nået frem til – det bedst mulige i